

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6457

гр. София, 17.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
закрито заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **1655** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по реда на чл. 276 – чл. 283 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и е по жалба на С. Г. Х., подадена чрез пълномощника му Г. И. Х.. В жалбата се твърди, че лицето се намира в Следствен арест С. и страда от заболявания представляващи риск за здравето му. С Определение № 5968/13.02.2026 г., на основание чл.274, ал.1 ЗИНЗС съдът е насрочил делото в отрито съдебно заседание на 24.02.2026 г.– 12,00 ч.

На 17.02.2026 г. е постъпило искане от С. Г. Х., чрез пълномощник Г. Х. /баща/ за „налагане на незабавни временни мерки по реда на чл.282, ал.4 ЗИНЗС и чл.250, ал.1 и ал.2 АПК относно: непосредствен риск за живота на задържаното лице вследствие на продължаващо бездействие на администрацията“. Искането към съда е да разпореди: „Незабавно временно извеждане“ на С. Х., на основание чл.131, ал.1 ЗИНЗС и настаняването му в многопрофилна болница за активно лечение /МБАЛ/ извън системата на ГДИН, която реално разполага с необходимия кардиологичен, инфекциозен и диагностичен капацитет и специалисти, съобразно установеното в приетата по делото Съдебно- медицинска експертиза /напр. УМБАЛ Царица Й.- ИСУЛ; ВМА, УМБАЛ „А.“ или друго равностойно лечебно заведение/“. Прилага- СМЕ; Определение на СГС от 03.02.2026 г.; Доклад на О..

Приложена по делото е и административната преписка.

Настоящият съдебен състав, на когото процесното искане е разпределено като дежурен съдия, като се запозна с изложените в същото съображения, приложените доказателства и административната преписка намира следното:

Искането от 17.02.2026 г., с което е сезиран АССГ не е подведомствено на административния съд. За да приеме това съобрази следното:

От приложените по делото доказателства е видно, че С. Г. Х. е обвиняем по ДП №456/2025 г., пр.пр. №40399/2025 г. на СРП, с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С процесното искане от 17.02.2026 г., в рамките на образувано производство по реда на чл.276 ЗИНЗС, се претендира на основание чл.282, ал.4 ЗИНЗС и чл.250, ал.1 и ал.2 АПК съдът да

разпореди „Незабавно временно извеждане“ на С. Х., на основание чл.131, ал.1 ЗИНЗС и настаняването му в многопрофилна болница за активно лечение /МБАЛ/ извън системата на ГДИН, която реално разполага с необходимия кардиологичен, инфекциозен и диагностичен капацитет и специалисти, съобразно установеното в приетата по делото Съдебно- медицинска експертиза.

Съгласно соченото от искателя правно основание- чл.250 АПК всеки, който има правен интерес, може да иска прекратяване на действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, които не се основават на административен акт или на закона. Сочената норма на чл.282 ЗИНЗС регламентира, че разпореджането подлежи на изпълнение по реда на глава седемнадесета от Административнопроцесуалния кодекс и същата не съдържа ал.4, поради което не следва да се преценява.

Съдът обаче не е обвързан с посочената от искателя цифрова правна квалификация.

Съгласно чл. 250, ал.3 от ЗИНЗС обвиняемите и подсъдимите се изпращат в лечебни заведения за разпореджане на съответния прокурор или съд по предложение на началника на затвора, началника на областната служба "Изпълнение на наказанията" или началника на арестите в съответната териториална служба. Според ал.4 когато в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода няма условия за провеждане на необходимото лечение, налагат се консултативни прегледи, специализирани изследвания или лечение на инфекциозни заболявания, обвиняемите и подсъдимите се изпращат по реда на ал. 3 в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода. В ал.5 е разписано, че необходимостта от изпращане на обвиняем или подсъдим в лечебно заведение се мотивира от директора на специализираната болница за активно лечение на лишени от свобода, от директора на медицинския център или от медицинския специалист към ареста.

При тази нормативна уредба настоящият съдебен състав намира, че следва да изпрати искането по подведомственост на съответния прокурор /наблюдаващия прокурор/ при Софийска районна прокуратура за извършване на преценка по реда на чл.250, ал.4, вр. ал.3 ЗИНЗС.

За прецизност намира за нужно да отбележи, че нормата на чл.250 АПК е неприложима в производството по чл. 276– 283 от ЗИНЗС (в сила от 01.05.2017 г.), която се намира в част Шеста „Защита срещу изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отношение“ в глава 18 „Изпълнение на наказанията лишаване от права и обществено порицание“ на ЗИНЗС представлява по своята същност специален закон по отношение на глава 15 „Защита срещу неоснователни действия и бездействия на администрацията“ от АПК, в частност по отношение раздел I „Защита срещу неоснователни действия“ и раздел II „Защита срещу неоснователни бездействия“. Специалната уредба в ЗИНЗС е въведена от законодателя именно поради посочената особеност на производството по чл. 250 от АПК. В § 176 и § 209 от Решението на ЕСПЧ по делото „Н. и други срещу България“ е визирано, че „производството по чл. 250, ал.1, 256 или 257 от АПК от 2006 – също не може да се определи като ефективно средство“ и „...това средство за защита (има се предвид чл. 250, ал.1 от АПК), въпреки че теоретично може да осигури обезщетение на жалбоподателите, за момента, като че ли не е в състояние да направи това на практика“. В т. 284 от същото решение ЕСПЧ е направил извода, „...че такова средство за защита по принцип може да се намери в рамките на производството за преустановяване на нарушения по чл. 250, ал.1, 256 или 257 от АПК от 2006 г.“ и е прието, че „...това средство не изглежда да работи правилно на практика“. При извършването на сравнителен анализ на разпоредбите на чл. 276– чл. 282 от ЗИНЗС с тези от чл. 250 – чл. 255 от АПК се установяват преобладаващо прилики между двете производства, като регламентацията в специалния закон е съобразена с вида на търсената защита. От анализа на разпоредбите на чл. 276, ал.1 от ЗИНЗС и

чл. 250 от АПК се установява, че субект на правото по чл. 276, ал. 1 от ЗИНЗС е всеки лишен от свобода, който има правен интерес. Защитата по чл. 276, ал. 1 от ЗИНЗС е защита от действия и бездействия на административния орган и на длъжностни лица, на фактически действия и функции на длъжностното лице, които се извършват в нарушение на забраната по чл. 3 от закона. Съгласно препращата норма на чл. 283 ЗИНЗС, единствено за неуредените в тази част въпроси се прилагат съответно разпоредбите на глава петнадесета, раздел I от Административнопроцесуалния кодекс. Предвид това и доколкото производството по адм.д. №1655/2026 г. по описа на АССГ продължава по реда на специалния чл.276 и сл. ЗИНЗС, е гарантирано правото на лицето съдът да се произнесе със съдебен акт по предмета на спора. Мотивиран от горното и на основание чл.130, ал.4 АПК , съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗПРАЩА искането от 17.02.2026 г. на С. Г. Х., чрез пълномощник Г. Х., по подведомственост на наблюдаващия прокурор от Софийска районна прокуратура.

Определението на съда подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 7 дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: